

КУРОРТЕНЪ БРОЙ НА В. ШАНГОВА ВЕЧЕРНА ПОЩА

СПЕЦИАЛНО ИЗДАНИЕ

Хотелъ „РОЯЛЪ“

Първокласенъ хотелъ съ разкошно мобилирани стаи съ изгледъ къмъ морето, въ центра на града, евтини цѣни, гарантирана сигурност, тишина, честна прислуга и спокойствие съ **реимиринъ ресторантъ**, единчѣкъ по своята изрядна ориенталска и западна кухня. Здравя хладина, тишина, чиста храна съ евтини цѣни.

Брой I левъ.

Величието на България безъ величие духовно е нѣщо невъзможно. Орнаментирайте душитѣ!

Брой I левъ.

Мировата проблема.

Малкитѣ народи сѣдѣ голѣмата война

(Продължение).

Проблемата на бѣднѣщия миръ.

Такива трѣбва да бѣдатъ нашитѣ отношения съ Ромѣния: отношения на Дрохмида — къмъ Лизимаха — сир. да посрѣщамеъ любезно бившия, случайния врагъ, господарь на сѣсѣденъ народъ и като му покажемъ опасността отъ едно недружелюбно сѣсѣдство, да го върнемъ приятель.

Касателно отношенията ни спрямо Сърбия, която се увеличи като на сънъ, и може би ще се смири на скоро съ реалността, ние трѣбва да усвоимъ английския принципъ: **врѣмето работи за насъ** и да работимъ съобразно съ врѣмето, да не работимъ противъ него.

Ние ще трѣбва да докажемъ съ своето устройство своя култура, своия прогресъ, бундността на новото раздѣление на бѣлгарскитѣ земи въ Балканиѣ.

Ние вече достатъчно сме изтъквали съ своитѣ културни ценности въ Европа. Всемирнитѣ столици се гордѣятъ съ наши вѣнци, артисти, писатели; нашитѣ културни залѣки тѣжко се откриватъ и богатствата на нашата земя и на ший духъ тепърва изпъкватъ слѣдъ доказаната вече стерилностъ на гръцката земя и гръцкиятъ духъ. Ний вече можемъ да повторимъ знаменититѣ думи на историка Дрейжъръ за Византия:

„Въ продължение на цѣли десетъ вѣка само интриги, развала и царевубийства, козновторства. Ни единъ ученъ, ни единъ поетъ, ни единъ историкъ, архитектъ, или философъ на положително; но теоложки бадканя и мистични фантазмагории.

„Българитѣ и Сарацинитѣ сж направили една услуга къмъ цивилизацията, гдето сж опещожили съ своитѣ безпирни удари тая империя на вечната развала и на свѣтвоното падение . . .

Свѣтъгъ, който винаги се е заблуждавал, видѣ и се убѣди, че нарциса ражда нарцисъ и дрѣна — дрѣнки.

Огрѣзвлението въ Западна Европа за нашитѣ сѣсѣди започна отъ Англия; но то вече не е далече и отъ Франция. Недавна, презъ миналата есенъ, единъ отъ нашитѣ философи ми показа единъ франски вѣстникъ — „L'Europe Nouvelle“ — бѣ който бѣше дадено мѣсто на единъ невѣроятенъ анекдотъ . . . какъ министра на Внш. Дѣла отъ Франция, бидеки гостъ на атинския м-ръ на Внш. Дѣла, поставенъ между адмирала на грѣцката флота и м-ра на Войната, е билъ обранъ, като му задинали сѣмнейния златенъ ждобенъ часонникъ, когото грѣцкиятъ м-ръ на Внш. Дѣла сезиралъ въ джеба на адмирала и го измѣркалъ все пакъ тѣй незабѣлѣзано, артистично . . .

Така новитѣ слухи откриватъ прѣлъ Европа културнитѣ цѣности на своята раса.

Наистина, че и ний си бѣхме изведали доскоро едно почетно мѣсто до Гърцитѣ, благодарение скандалната хроника на нашия обществено-политически животъ.

Но, благодарение на жестоката наша самокритика, благодарение ударитѣ на сѣдбата, постепенно влизаме въ пѣтя на поправленieto, като откриваме все повече и повече цѣнитѣ залѣжи на нашата душа и нашата земя. Последната фабулозна промѣна, която откри сѣгровенната орнаментака на нашия духъ и доказва какъвъ запасъ отъ борчески сили има още въ нашия офицеръ, интелегенцията и хората на националната кауза, ни издигнаха въ очитѣ на околнитѣ народи и разпрѣснаха мжглата, която ни покриваше.

Като разгледаме, обаче, причинитѣ на нашитѣ побѣди и катастрофи ние не трѣбва да се ограничаваме да констатираме само послѣдствията, но нека погърсимъ и причинитѣ на това лѣвичарско тѣчение, причинитѣ на тая деструктивна, разрушителна мания, която спѣва нашия прогресъ.

България трѣбва да спре да гони онова, което сжздава, а да спре да го сжздава.

Тя трѣбва да прѣстане да вѣражава училището противъ църквата и казармата. Обновлението трѣбва да почне отъ сѣмейството, да мине прѣзъ училището и да достигне до казармата.

Обновлението трѣбва да разруши всички устои и огнищата на крайнитѣ идеи, които подкопаватъ държавата и я правятъ неджгава и недеспособна въ найважнитѣ моменти на нейния исторически животъ.

Понеже комунизма и анархизма се насаждатъ чрѣзъ училището и учителитѣ сж най полѣмитѣ и отявлени пионери противъ съвременния строй, понеже тѣ публично въ своитѣ конгреси апелиратъ за единенъ фронтъ противъ държ вата.

Трѣбва да се разкъса този фронтъ и на тѣзи нелегални бойци-разрушители да се отнематъ катедритѣ, отъ които проповѣдватъ и за която проповѣдъ. . . Държавата имъ плаща! Ний трѣбва да си отворимъ очитѣ. Сжбитията слѣдъ войни: нѣ ни поставиха въ очна ставка съ една тѣжка морална развала, молепсала голѣмъ кръжъ отъ нашата ржководяща интелигенция.

До като едни чрѣзъ своя меркантилизъмъ и егоизъмъ сж се отстранили всѣцѣло отъ политическитѣ борби като сж се отдали на лична промисль за у-

решения день, други, поради лѣностъ, или едно странно самонитие за своето прѣдупрѣдѣление на върховни жреци, странятъ отъ сѣшение съ срѣднитѣ класи; въ тогѣ врѣме безкрупулитѣ и продажни парвенюта успѣватъ съ държавата си да се докопаватъ до ржководството на тѣлпата, сѣставена отъ уроди, клѣтници, съборени отъ сждбата, маломумни и полуграмотни работници, парасниота, цираци и улични дѣца, които се обявяватъ за „потѣпканъ народъ.“

Тая корумпирана интелигенция взема най невъзможни образи, явява се въ найразноцѣтвни манти, днесъ социалисти, утрѣ комунисти, други день анархисти, които нѣматъ никакви допирни точки ни то съ социализма, ни то съ научния анархизъмъ — блѣтъ на крайни умове за реализиране въ безкрайното бѣдѣе слѣдъ стоици вѣкове — при новъ свѣтъ ново небо и нова земя.

Нашата търпимостъ поощрява тия своеобразни водители и ги прави арогантни. **Тѣ поставятъ урѣденото общество „вѣнка отъ законитѣ“, докато то не се е сѣвило да ги нѣгоса съ клеймото на закона за прѣдателятѣ и разрушителитѣ, които призоваватъ сжрки и гжрци противъ своето общество!**

Въ своята безгранична подлостъ и приспособимостъ къмъ всички разрушителни и нахалически режими, тѣ и днесъ бързатъ да се нагодятъ за новитѣ обстоятелства, да се нарѣдватъ подъ знамето на ония, които иснатъ обновление за културенъ възрожденъ на нашето общество.

правдано отечество, и сѣяйки омраза, злъчь, завистъ и отрова, проповѣдвайки гражданска и съсловна война въ България, готвѣйки ключоветѣ на портитѣ ни за да ги прѣдадатъ на нечественика отъ гдѣто и да дойде, отъ Сърбия, или Русия, първи викатъ:

„Има нѣщо гнило въ Бѣлгарското царство! . . .

Понеже въ тѣхнитѣ клубове се навъртватъ всички клѣтници, всички слабоумни и малодушни, всички малограмотни, чрѣзъ една строга дисциплина тѣ още отъ сега сж запрѣтили на своитѣ агенти — автомати да се прѣдаватъ на критика изъ областята на опровергалии се болшелизъмъ, като посочватъ всичкото внимание на маситѣ къмъ жадната за стрѣвъ, за разрушение, за грабежъ отъ събраното и народната економию, защото тѣ сж противъ труда, когото мразятъ, трударъ, че лозунга имъ е: „да живѣй труда!“ . . . „Не искаме да работимъ!“ — Това е новий имъ принципъ. Не искаме да творимъ за буржуата. „Искаме да харчимъ и последния си грошъ, защото тържеството на нашитѣ идеи ще дойде само тогава, когато оголѣли и опросѣли всички, когато почнемъ да се ядемъ единъ — други, като въ Русия. Комунизма е каннибализъмъ.

Можемъ ли да търпимъ подобна развала?

Можемъ ли да оставимъ тая прспаганда на злото безъ опитъ за обновление?

Наврѣдъ свѣтовнитѣ боги, Наврѣдъ — обиди слѣдъ лобзания, И врѣдъ все сжщитѣ сжзданя, Наврѣдъ все сжщитѣ бѣди!

(Къмъ послѣдователитѣ си).

Работата тукъ допря, Рядомъ са рядяте бря, Двѣ по двѣ, двѣ по двѣ! Бряхъ, брахъ, бря! . . .

Люциферъ:

Тукъ е Ада и Сесамъ, Колко души сте — не знамъ; Вашъ е ада, а не намъ. Кой е тамъ? . . .

Стамболийски:

Азъ самъ, Водителя чуговентъ Отъ църка тамъ свѣтосвентъ Нарѣченъ България . . .

Попа:

Ний сме Божи кравици . . .

Велзевулъ:

Какъвъ си билъ?

Стамболийски:

Творецъ на водевилъ. Съсь сила чудовна Водителъ сѣмъ билъ; Умнитѣ изморишъ, Глушитѣ водихъ, Силнитѣ съборихъ, Слабитѣ любихъ, Слаби половини, По цѣли дузини Ляже легионъ. Азъ затворишъ блока И слава висока. Вждѣ азъ добихъ. Палатъ си сътворишъ, Дворца затворишъ, Мразишъ и любихъ.

Кучий дяволъ:

Чингисхънъ ли, или глобтротеръ си билъ?

Стамболийски:

Вждѣ сѣмъ се движилъ Съсь отомобилъ, Въвъ своята ера Азъ бѣхъ премиера, Рѣко слѣдъ менъ, министра чехски По него — Помраченски . . . И тези — по него . . .

Люциферъ:

А властъ кой ти й далъ?

Стамболийски:

Блока. Той самъ си изрѣче своята присжда Въвъ властъ ме облѣче и самия царъ, — Ний не можемъ пече! „Дансѣ самъ изрѣче Ела ни владѣй!“ А единъ извика! „Нашта политика отлга, умира; Че сме блокъ безъ ела — и царя намира

БОЖЕСТВЕННА КОМЕДИЯ. Стамболийски прѣдъ Люцифера.

Комедия въ три дѣйствия.

Дѣйствующи лица: Саманлъ, Люциферъ, Кучия дяволъ, дявола Кви, Свети Павелъ отъ чистилището, Голѣмата ламя, Херостратъ, Кралъ Константинъ, Ивайло, Стамболийски, Славовския попъ, Церберъ, Стамболовъ, Захари й Стеянов, Дико Йовев, Данте Алигери и ми други.

Прѣдъ вратитѣ на Ада.

(Разкошно иллюминирани съ бенгалски огниове по случай пристига нието на героитѣ отъ Славовица, Кялилъ, Павленъ, Дръново, Килифаревъ; извънъ — ада — маскиранъ, като Лайтински панаиръ; дяволи, дегузирани въ поза Одесски търговци, разтворили сергии съ руски кандиди и църковна утваръ. Вжтрѣ: кабарета, зимни градини, нѣралки за ски, опери, оперетки и разкошни мейхани, а задъ тѣкъ: вулкани съ вѣчно врѣща лава. На гоститѣ се поднася чай отъ гудронъ и пана-

диханиѣ отъ пестилъ отъ „Одеонъ“.

На вратитѣ — надписъ:

Домътъ на вѣчно отмѣщение

И въздаяне въ долний миръ. Далечъ, о грѣшни, всѣко щене И страсть и похотъ и капризъ Отдайте спомѣни въ забвение! Прѣдвѣчно й ваше прѣдрѣшение, Билансъ е туй, а не сюрпризъ.

— Contrevaieur des vices.

— Valéе de douleurs.

„Елате чада на Лямята!

„Вий ада сѣли сте въ земята

„И адъ ви чака в' гози миръ.

„Туй врѣзка й люта с' двата свѣта;

„Сѣдба на воля необята, Сѣдба слѣдъ страсти, похотъ, пиръ.

Лушо Стамболийски.

(Задъ него пона отъ Славовица, Кочевъ, Дамяновъ, и цѣла фалауга отъ дружбаши).

Лушо — на себѣ си.

Наврѣдъ свѣтовнитѣ терзания,

С. С. Шанговъ.

Ослицата на Валаома.

(Продължение).

Новината се потвърждава. Падаюший е падналъ и цепиничара се сѣпнилъ. Възторга въ публиката е неопикуемъ, а смущението: въ зеления интернационалъ отиде до тамъ, че той се изпари отъ вагонитѣ и въ бѣгството къмъ Дръново пѣтя биде осѣянъ съ разоочничета отъ разни величини. Червени блузи, като кадѣнки въ майска нива, псчпаха да се мѣркатъ изъ горитѣ.

Ний стигнахме ржсно въ Габрово и сутринята ни донесе вѣстята за частична градска мобилизация на милицията. Първи се явиха на призива комуниститѣ за да обявятъ своята свѣтска република. Тѣ заеха постове въ засада и почнаха да чистятъ враговетѣ си, споредъ стары наръждания отъ Москва. Първи пострада Евгимъ Мицковичъ. Явно е, че новитѣ русофили сж по-дисциплинирани отъ старитѣ и по-привързани къмъ червената матушка отъ врацкаскитѣ и кулувишки русофили, които въ врѣме оно

избираха руския царъ за депутатъ въ Софийската камара.

Новитѣ готвѣтъ Троцки за президентъ на Сѣвѣтската федерация, а Каменова — за главенъ равнинъ . . .

Qualis pater talis filius . . .

Прѣкарахме втора и трета мжчителна нощъ въ Габрово.

Севлиево се бунтуваше и тамъ опашката на умрѣлий Валаамовъ конь . . . още мърдаше.

Единъ отрядъ отъ испитани Габровски милиционери биде изпратенъ за да възстанови и тамъ властѣта на новото правителство. Прѣзъ нощята ний бидохме поставени на крагера на единъ вулканъ, който кѣнтѣше подъ градското казино и единъ телефонъ, който работеше безспирно, като колелото на Икснона; той не даде покой на очитѣ ни: — Алло! Кой тамъ? Алло! Алло! Алло! 821 Какви новини? Каква е работата? — Що parola? — Стефанъ Милковъ. — Работата габровска! — Не думай! — Въ Севлиево шесть хиляди земеделци съ четири картечици! — Не кажай! — Ами нашитѣ спятъ ли? Да умремъ, ама да се освободимъ! — Алло! Алло! Кар-

рагѣзовъ! Ти ли си? Какво ново? — Работата малко бозукъ! — Не думай! — Така думатъ! — Че нашитѣ спятъ ли бе? Тѣ не знаятъ ли, че този пѣтъ може и главитѣ ни да обръснатъ . . . — Ало! Не бъркай ма! Какво подслушаваш тамъ! Дай линия! Не прѣкъсвай, че ти прѣкъсана въ вратитѣ! . . .

Търново!

Еманацията на розитѣ, които нося, се слива съ изпаренията и мериза на здравеца, игликата и тѣнтявата. Зеленощи се нивни, люлющи се джбрани, вълнисти сѣдби, подъ диханието на тихия зефиръ, извиватъ вълни, като водитѣ на Мармари при тиха лунна нощъ. Слънцето захожда. Пиле овчарче пискливъ прилита надъ трѣна, като прокуденна тракияка, да търси своитѣ рожби.

Славси, влжи и жлти, чулулиги въ позата на фокеръ до заходъ се издигаха възбогъ, хваления творца. А сега чухалъ, пеещъ на меланхолия безконечна, отвърща равномерно: чухъ, чухъ, чухъ! Какво е той чулъ? Падането ли на Стамболийски? Въшествието стихийно ли на новия режимъ, който иде като светкавица слѣдъ бурна нощъ и зора слѣдъ

убийственъ мракъ? Шепота ли на вълнитѣ Янтрини?

Диханието-ли на трѣвитѣ? Въздикитѣ ли на освободенитѣ бѣлгари? . . .

Тайна.

Нощъ омайна. Отъ Хисара кандило мжжделиво освѣтвява развалинитѣ на патриаршия злуствѣла. Цустоушъ и вентѣя, плочъ упокойна. Буренъ, смрѣчъ и хвойна на пѣплетъ къмъ великитѣ гробници на миналата слава.

А тамъ въ прѣгърбената отъ старинни патриаршеска църква съ кандило прѣдъ олтаря, възсѣдѣлъ черноризецъ гадае тайната криптограма на Беотийски идиомъ, тайнасо въ дни трагични, итогъ на епохи епични въ Търново: „Испанадер псаломецко! Ке ми афис елсо Адонай! Евуна вело!“ „Душевѣдче псаломѣя! И не остави мѣ възкожуа, Господи! Ужасна сждба! . . . Търново — Ерусалима на Асенидитѣ. Огъ балкона на хогелъ Борисъ наблюдавамъ рѣдкитѣ свѣтляни на фенеритѣ край моста подъ Трапезица, които освѣтвяватъ жгълтеюшитѣ се царски свѣтѣ въздигнати отъ природата, като канделабри на прѣминала слава. Десятки хра-

мове и базилики, разрити, открити, ограничени и отнесени, сринати крѣностни стѣни, безгласни камени львове, голы рѣтлени лжкообразни, родени грѣмонсно, живилѣ побѣдоносно, свидѣтели на грозна бойовна слава, а замълчали за винаги . . . безславно.

Безропотно днесъ тѣ носятъ на плѣщитѣ си нового поколения, зародилъ на сътресения, бури, тревоги и главоломна анархи.

Въ Търново все още личатъ слѣдитѣ на Асенидитѣ.

Въ Килифаревъ сж Богумилитѣ, Петъръ Босота и ония, които покриватъ голотата си съ кратуни . . .

Тѣ се съпротивляватъ. Изрѣдко грѣмежи все още оглашаватъ заспащата околностъ. Митралиозата говори и повтаря безспирно своята скороговорка. Тя квака и реди спонитѣ на лѣвела.

Нощъ отхожда. Яснолъчий Фебъ, самъ на своята колесница, приема парада на звѣздитѣ, които се прѣскаятъ въ невидя и откриватъ полето за нощъ день. Завѣсата на нощята е сжсжана и прѣдъна е отъново Орнонъ. Асенюци сж побѣдили. Военни орке-

Велзувул

А какъ падна в'тазъ бездна?

Кучий:

Самъ ли слъзна?

Пона:

Нощъ ношувахъ, сънь снувахъ,
Че ме гони Валаамъ;
Събудихъ се — що да видиш!
Гл'даамъ Лушо изшъ зкляв!

Стамболийски:

Сгациха ме в'овчарска колиба
С'тезъ които либа,
Евниитъ щерки,
Райни, Тяни, Върки,
Монитъ мимози;
Мойт' митралийози,
Танкове, коли,
Ровъ и тайни бездни,
Портитъ желъзии
Помощъ за пара...
(Къмъ кучия дяволъ)

А Васъ дъ съмъ виждалъ
Изписанъ на кадъръ?**Пона:**

В'Рилския монастырь, ба,
Кога ходихме п'шъ
И азъ му запалихъ
На онашката св'щъ...

Дамияновъ:

Тамъ т'бъвше братко,
Да б'гаме пакъ...

Стамболийски:

Що думашъ, безумний?
Ти знаешъ, се смразихъ
С'всичкитъ въвъ мира,
С'армия и с'клира
С'бъдни и богати,
С'банки, адвокати,
С'градски имъ бюра
С'учени брадати,
Съсъ мже рогати
Безъ пулъ, безъ паръ.

Велзувул:

Тъй т'бъва! Така подобава

Кучий:

Тъй се за Ада заминава.
Тукъ по-гол'ма честьъ и по-гол'ма слава

Лушо:

Каква?

Кучий:

Тъй отъ Туропъ
До царския тронъ
На царъ Велзувула,
Кревата на Покруста,
Отъ глава до кр'ста,
Отъ стълба до пруста,
Къситъ се ст'гатъ на него в'
т'заягъ

В'краката по дългий,
Глава, ноги, уста —
До него поставятъ
Горгона с'стална фуста,
Медузи ти до уста,
Боа безъ брой в'крака,
Другари викатъ урра
И вражитъ в'пакура,
Изпращатъ ти поздравъ

Пона:

А ний в'какво ще вримъ?
Велзувул:

В'кръвътъ, що сте прол'ли

Стамболийски:

Чувамъ тамъ Цербера
Да квичи и лае!
Пламци безъ м'бра
Платятъ в'небеса
Туй ли е оти'ра
На мойт' д'ла!
Мерише на скверно:
С'бра и гудронъ;
С'сърата се знамъ,
Познатъ ми й и онъ

Луциферъ:

Д'яния си изпов'дай
Злини, кои си с'творил!

Колко си затворил? Колко си убилъ
Колко д'ви дивни отъ д'вство лишилъ?
Колко си потиснал? Колко си обралъ?
Колко злато? Бисеръ? Богатство набралъ?
Казвай безъ приструвки, безъ особенъ
жестъ,

Гр'шнитъ сж тука на особна честьъ...

Лушо:

Азъ родихъ се при отмора
На селакъ славовски старъ,
По карма съмъ царъ Иванко,
Убиецъ на славенъ царъ,
Възпитахъ се въвъ затвора,
Учихъ се самъ въвъ обора,
Разсждавахъ с'пр'сти хора
В'полския просторъ
В'к'щи, дама и обора
Б'хъ суетенъ, все дърдора,
Б'хъ чрезм'рно людъ.
В'злюбихъ туй, що не мога
Всичко игриво, движимо,
И всичко непостижимо,
Завид'хъ на демагога,
И в'селашка си еклога
Съехъ съсловна война.
Въвъ душата на селака
Покрай суетата вс'ка
Завистъ изт'ршихъ безъ м'връ
И облаци отъ сьмененъ,
За грабежи изкушенъ
И пр'дательства безъ четъ!
Азъ създяхъ Добро-поле
Отъ затвора с'Даскаловъ
И пр'давахъ азъ отколе
Слаби ни страни в'неволе.
Господаръ си търсехъ новъ,
Мойт' връзки сж познати;
Свойт' прав'хъ азъ богати,
А в'дома имъ б'хъ на довъ
В'даръ приемахъ крави, свини,
Жени, даже Дупарини.
Самъ б'хъ смиренъ полигамъ
Говор'хъ ср'щу разврата,
А на дявола бяхъ брата
И бл'стящи хулиганъ.

Кучий:

Браво!
Ангела Кви.

Примери Богъ душата ви
Съ нейнитъ дефекти
Изм'ри и т'ллата ви
Б'л'за вечъ челата ви
За т'хната сжба

Лушо:

Каква б'да!
На колко сме години осжденъ задочно?

Кви:

В'чно.

Пона, Лушо, всички в'хоръ:

Уви намъ души гр'шни,
Окаяни души!
С'претенции си, см'шни
И с'мерки груби, сп'шни
Проглушихме уши,
Властьта че ще държиме
До двадесетъ л'та...

Сатаналъ:

Никто в'ченъ, токмо единъ Богъ.

Пона:

Ему же слава во в'ки в'ковъ Аминъ
(плаче).

(Дяволи, начело съ кучий, во главе съ Луцифера, ги пов'ждатъ за в' Ада).

Стамболийски (възбуденъ, бълнуещъ):

Процавайте на в'ки, гори, поля, балкани,
Гоцавахте, взора ни с'обайни видове,
Пр'дъ насъ сж вече с'нки, чуговни
изтукан,

Потопени въ пламен и огънь на вулкани,
Пр'двечно разгор'ни съсъ всички цветове
На ада пр'зипадна в'подземния котель
И черъ козелъ пр'дв'жда тълпета ни
въ хотелъ

На в'чни изпитаня
За в'чни гр'хове...
Страхове...

В'т'зъ нови св'тове
На тми и мракъ безкрайни

Сжбата крие... тайни
Кошмари зли... безкрайни
На адски мирове.
Тукъ виждамъ вече боата, обвила е
в'к'лабо

Т'лото на нашъ Сандя Димитровъ. И
в'гло

Отъ в'лни с'жупелъ огненъ и лавени струи
Изъ усти имъ излизатъ и в'тера гори
И п'рли имъ лицата
И кжсатъ имъ сърцата
С'нажежени коси,
А демонитъ скачатъ и носятъ имъ поднось
Отъ чаши, п'лни с'лава и п'хатъ имъ
подъ носъ.

А гр'шници, що били
Измамници в'тозъ св'тъ
И чаша, що изпили
До д'ното съсъ медъ
Тукъ порягъ ги съсъ вили,
На змии сж об'тъ...

Луциферъ: — Напр'дъ!...**Сандю:** О, негъ!...

Р'домъ се редете, петъ, по петъ,
по петъ!

Тукъ врага да сразиме
И минемъ в'други св'тъ!...

Велзувул:

Млъкнете! Заем'ли!
В'култура закъс'бли
Селаци! С'този тонъ
Не идва се далече
Пр'дъ царския мой тронъ.

Кучий:

Души сте вий п'твени,
Паднете на кол'ни!
Огд'йте му хвала!

Дамияновъ:

Охъ, ла! охъ! лаала!

(Пов'ждатъ ги къмъ Ада. Отъ
л'во, на вратата на чистилището
стоятъ безбройни полугр'ховни с'нки,
забавляющите се подъ сн'нитъ
на единъ джбъ съ милиони чов'шки
глави, листа отъ злор'чиви язби,
п'нове отъ стари ергени — корба-
ни, корени отъ л'зливни благород-
ници, скеп'рници и саможивици из-
тукани.)

Стамболийски вика: помощ!

Алгиери Данте къмъ проходящитъ:
Оставете вс'ка надежда

Вий, отходящи в'тъмний миръ!
Хежр'те земната одежда!
Вселенна, карма тукъ се св'жда
На изкуплене безъ край, спиртъ.
Отъ тукъ се влазятъ в'преизподня
Отъ тукъ се сласятъ в'п'жкълъ, пламъ,
Таквазъ е била вашта родня.

Таквазъ е волята господня,
Конечъ на вашта глупостъ, гламъ,
Въвъ земя плодна вий безплодни
В'доброд'янне б'хре всждъ,
Дружили с'людье зли, безродни
На страсти роби, ужъ свободни,
За властъ несржчи и негодни,
Вий с'хте сжзли, кр'въ и блудъ,
Тукъ азъ приповнямъ си Овидий,
Умр'лъ безславно в'ваший край,
За ваш' хули и обиди,
За ваш' лакомства безъ край.
Виргилий даже се обажда:
„За злато ненаситна жажда
На Дунавския селакъ старъ“...

Вий на царе си бройте днитъ,
Вожда убивате а'бвдигъ,
Хора почтенни не т'рпите
Глава си свийте салтъ пр'дъ злитъ.
А робство кроите си сами...

Стамболийски:

Сами с'ржцъ си погубихте
И менъ в'р'лостни младици,
А днесъ ми плачите в'сл'дитъ
И спомняте ме въвъ б'дитъ!
Народъ — Чурбанъ...

Дамияновъ:

И ти забравилъ се б' въ края
И с'туй изгубилъ си и райа...

Стамболийски

Да, ний сме тукъ на изпитане,
А вий въвъ в'чного страдане...

Действие II.

Стамболийски в'долната на
страститъ. Хиляди хубавици въ
п'лна голота, съ огр'лици отъ змии,
съ торшове отъ скорпиони, съ об'щи
отъ илйаци, изправени пр'дъ доли-
ната на влюбенитъ. Ср'щу т'хъ
— ергени и сжблазнителитъ —
въ сжщото положение. Подъ т'хъ
— кратеръ; надъ т'хъ — Евресъ
стократенъ.

Стамболийски:

Уви! Създаня за разгуха
И за блаженства безъ конецъ!
Уви! Мимози луминози,
Уви поезии въвъ прози!
Уви вий радости и страха!
Елмази, хвърлени въвъ прахъ...
И огънь, жаръ и калъ пр'дв'чна...
Въвъ тази пагубна далечина,
Рицари н'ма ли, велможе?
Анкета н'ма ли, о Боже?

Пона:

Анкета за д'ла ни ще има.

Кучий:

У насъ е вече тевтера
На ваш'т' злод'янъ;
По т'хъ е и разм'ра
На вашитъ страданя.

Пона:

Че ний за васъ работихме, бе кюлхане!
(Сл'д'ва).

ШАРЕН СВЯТЬ.

Царъ Мида ималъ кози уши, царъ Ко-
калохъ — много любовници, а царъ Ми-
носъ хранителя на Минотавра — таи-
ственини градини. Н'що подобно имало
и въ старата Одиссоъ, но едно затру-
пало морето, друго — затрупало вр'в-
мето, а трето — изляло Джанавар-тепе.
Но онова, което е остало отъ „Буржо-
азнитъ режими“ и съставлява пантеона
на Варна и нейния Атенеумъ, то е ней-
ния Аквариумъ и... нейния Общински
театръ.

Царъ Мида криялъ своитъ кози уши
въ своята Бригийска салтамарка; но Варна
н'ма д' да прикрие своитъ кози
сърчи злуконно и злов'що като върха
Евересъ и н'ма кой да го изсл'два.

Д'вственни гори сж израсли в' него-
вата необятна вжтр'шностъ, св'рталища
на диви свини, газели, зебри и малки
слончета, а по непокрытитъ кули, аркади
и палисади — бухали и кукумявки сж
обнови жилища криза и се разтакатъ по
сждилица ц'ли дни. Казватъ, че единъ
отъ бухалитъ, който женилъ дъщеря си
т'зи дни, зав'щачалъ й като зестра — 12
ложи, 8 беноарини, 11 кули и 13 амфо-
ри за вода, която капе непр'снано,
като маслото в горитъ и храмоветъ на
Кориця... Една кукумявка си купила
златенъ мобилъ отъ изнесенитъ кадил-
ници отъ болшевиц'тъ, а една ластовица
завила г'здо въ устата на Медуза!

Варненския театръ не е паленъ съ га-
зениче отъ Иванъ Попъ Ова, нито е га-
сенъ съ спиртъ отъ Омарчевски, но той
е изгор'лъ милионата на фасулковци.

В' него за сега н'ма труппа, нито Коопе-
ративенъ театръ, нито Апертивна опе-
ретка, а има една свята гора и едно
аязмо, което още не е осветено нито
отъ Синода, нито отъ учителя Джновъ.
Жалното е, че с'днатъ не гледа на Из-
токъ, а на св'ръв, а то инжкъ — мо-
жеше вр'ременно да се използва за храмъ
на Д'новисит'т. Не знамъ какъ изгль-
да съзнателно отъ върха на театра: дали
театра се черви отъ сл'знето, или сжж-
цето отъ него?

Кажвътъ насм'тватъ бухалитъ и ку-
кумявкитъ на министра на просв'щене-
то и това остая тайна Въ вс'ки случаи

министра на просв'щенето, другаря Ка-
засовъ, като добъръ социалистъ, би
можалъ да запов'да да се поразчисти
този театръ и ако не може да се из-
ползва за друго, за н'кой апогезозъ на
нашата мирова слава, да се употреби
като в'чна зала за конгреса на учите-
литъ комунисти, които ратуватъ за еди-
нень фронтъ... противъ тая буржу-
азна държава, която конспирира противъ
комунизма!...

Въ женския отд'л на морскитъ бани
въ Варна и Бургазъ сж се явили много
раци и то отъ типова „омаръ“. Ито
правилнейни радикали, които не при-
наватъ никакво сливане, съ своитъ кльци
обичатъ да пипатъ като дантисти и да
изпитватъ нервната система на дамитъ.
Не знамъ дали тия пределовални жи-
вотни не сж донесени отъ аквариума,
или отъ п'кое л'во т'чене, какъто
е донесло въ Варна парахода „Чичеринъ“.

ХРОНИКА

Вечерна поща Шангова Курортенъ брой
№ 2-й изляза в Сжбота и се изпраща на
всички господа настоятели, на които б'ше
изпратенъ брой п'рви Последнитъ
се умоляват да изпратятъ см'тката и за
два броя направо до г. Недко Кон-
стантинов, Варна — директоръ на в-къ
„Варненска Поща“.

Въ четвъртъкъ вечеръ пристигнаха съ
вечерния трень отъ София г. г. мини-
стритъ, които ще държатъ въ града ни
публични изявления по сливането и по
вжтр'шното положение на страната.

Пристигна торпильора № 218, който
заедно съ находящия се тукъ № 220
сж изпратени въ Варна по случай зака-
ната на юдеооблшевиц'тъ за десантъ въ
Варна, сжгласно прокламацията, редижи-
рана отъ Райко Даскаловъ чрезъ Одеса.

Турски офицери въ цивилно обл'кло
сж пристигнали въ Варна, отъ гд'то се
отправляватъ въ Дели Ормана по случай
на Курбанъ Байрама. За т'хната пропа-
ганда, както и за оная на Фуадъ Бей
никой у насъ не държи см'тка. Юдеи,
болшевици, турци, арменци и гърци от-
с'дватъ безконтролно и отпалтватъ отъ
българското портюфранко!

„Диз ис ей кундти оф. ди хардтъ
стренджерс; Казватъ англичанитъ“...

Днесъ става освещението на новото
пом'щене на Варненския клонъ на Со-
фийската банка — здание, което по своя
красота, стилъ и солидностъ достига
велелепотата на Софийската централа.
Поканенъ е за случая елита на Варнен-
ското гражданство. Горний етажъ на това
солидно и удобно пом'щене ще служи
за хотелъ, който по своята комфортностъ
ще заеме първо м'сто въ града.

В петъкъ вечеръ Варн. Общ. Съветъ
даде об'дъ отъ 200 куверта въ Мор-
ската градина въ честь на пристигналитъ
министри. На банкета участваха и Вар-
ненския митрополитъ Симеонъ.

Морскитъ бани въ Варна.

Пр'въ този сезонъ, съдържаими отъ
Иванъ Малчевъ и обзаведени модерно
съ единъ образцовъ персоналъ, състав-
ляватъ едно истинско м'сто за санита-
ренъ морски курортъ. Чудесний плажъ
се чисти и равни три п'ти на денъ, а
кжането, подъ звука на дв' военни му-
зинки, надминава вс'ко очакване. Тукъ
необходно и въстановленито на слитъ
става при силно и вестранно разв'лече-
ние. Като прибавимъ при това, че въ
банитъ има отделъ и за топли морски
бани, намъ не е чудно защо нуждающитъ
се отъ въстановление нахлутватъ вече
отъ всички кжтове и тукъ чов'къ може
да пр'кара евтнинъ, забавенъ и приятенъ
курортъ.

— Отъ деветъ м'сеци, кай, не съмъ
си ходилъ въ кжчи, жена си не съмъ
вид'лъ отъ народни работи...

— Какъ ще си ходи въ кжчи при
стара бабушка, като има такива мла-
ди бабички около него! Може и дома
дома си въ Славовица да забрави и
имега на жена си да изуми... Тия
работи така ставатъ: новия клинъ избива
стария. А нова любовъ на стари години
е като ново вино на стара б'чва. Такава
й тя. Данъцитъ били сжкпи! Разум'ва
се, защото дв' репарации сме плащали:
една на англо-френцитъ и друга на Але-
ксандротейковиситъ и Тумпариновитъ...
На п'лъ за Ломъ.

Тихо и безгрижно се плъзга по мж-
нитъ в'лни на тихи б'ли Дунава сла-
вения н'ва „Тегетюфъ“. Единъ обезсла-
венъ параходъ пореди своя вина, и по-
ради сг'чене на непр'двидени обстоя-
телства

(Сл'д'ва).

стри оглашаватъ града и милиция, водя-
ща въ пл'въ непокорнитъ богумили съ
т'хнитъ знамена и идеолози... нахлу-
ва поб'дносно въ старата петопре-
столна...

Сутро омайно. Изъ извилинитъ на
Търновското шосе край Янтра дв' кон-
ски сили ме носятъ къмъ П'рвоображен-
ский монастырь, постройка откорошна,
която има твърдъ малко вр'зски съ
ср'днитъ в'кове. Въ сжгодинния си
животъ тая свята обителъ ни е зав'ща-
ла само л'кътъ на българския царъ Тер-
вела подъ името Святий царъ Тервел-
ианусъ, царъ българомъ, до святаго
Соломона и Давида...

Въ пр'дв'рието на църквата ме по-
ср'ща единъ интерниранъ пастирь съ не-
особни прояви и твърдъ ограниченъ дар-
би. Възпитанъ въ метоситъ на Фенеръ
и при оня, които зав'щаха руската
църква на юдеитъ, той се нахвърля про-
тивъ менъ нехристиянски, думи на чо-

в'къ въ т'жко душевно помрачение
Моя отговоръ б'ше краткъ:

— Азъ мисл'хъ, че иджъ въ домътъ
на успокоенито и всеопрощенето. Въ
добритъ вр'мена даже най-гол'митъ
гр'шници сж намиращи приемъ въ хра-
моветъ, а Вий ме ругаете и ме нарича-
те католикъ преди да съмъ отс'дналъ!
Азъ бихъ се горд'валъ съ това име, ако
можахъ да б'да чов'къ дов'ренъ на
Палата, нашия баща. Но, менъ се стру-
ва, че азъ сжмъ разплаквалъ васъ, бъл-
гарски владци и генерали въ катедрал-
ния събор на своитъ църковни пропов'ди.
Въ храма на Свети Петра азъ още
не съмъ пр'дстоялъ, но въ деня, кога-
то азъ заставамъ тамъ, за такива като
св'тнина Вий не ще остане м'сто тукъ,
подъ сжборната канара въ този мона-
стирь. Азъ мисл'хъ, че иредстоя пр'дъ
Святаго Варлаама... Процавайте, Гос-
пода, азъ не знамъ, че въ този мона-
стирь се намира другаря на Валаама...

Братята, които се взмугиха отъ думи-
тъ на този малогл'ливъ и велегудий
Авакумъ, го отведоха въ келията, а
менъ сложиха моята обична вегетариан-
ска трапеза. Ср'ди братята азъ нам'р-
ихъ и единъ достоенъ ученъ монахъ,
който ми услужи въ издиркитъ за Ка-
лояна; за него азъ ще се повърна. Н'ма
село безъ лудо, казваше ми на тр'гва-
не драгъ единъ старъ монахъ измежду
братията.

— Горна-Ор'ховица! Готово! Слизаме.
— Какво ново?

— Ляба ще поевтин'не и въ с'бра-
нито не ще да мериши вече на пудро-
санъ шарвелъ, отвърща Бай Георги Цен-
тралски. Простъ народъ, улава държа-
ва! Дървата поскъпнали! Че какъ не
ще поскъпнатъ, кат' ги ангажирашъ за
ц'пелници! Чудно ми е мене какъ се
хранитъ вис, ученитъ, съ толкова малко
ум! Приличате на моя овенъ, отъ мно-
го б'лъскание на главата си, б'ше осталъ

безъ мозкъ! Има хора съ р'дкъкъ мо-
зкъ! Какъ се кр'пятъ на корава земя
и корава ц'на на ляба!... Това не
мога да разбера!... Виното се пока-
чило... Жж са покоча, разбира се,
защото Омарчевски вода не пие, па и
защо да пие, когато отъ вода може да
му р'ждятъ червата!... М'сотото по-
скъпн'ло! Ам'че жж поскъпн'не, разу-
м'ва се, като допускате Ангелъ Гроз-
ковъ да изнася биволатъ въ Ангора...
Отъ дв' години Горна-Ор'ховица оста-
на безъ пастърма и пом'тника на Геор-
ги Измирлиевъ се обърна съ лицето си
къмъ Ангора. Обърна се, разумява се,
ама мозънитъ на нашитъ говедари не
се обърнаха! Какъ ги т'рпи земята и
какъ се хранятъ съ толкова малко мо-
зкъ! Дина работа! Всички гледатъ и
се см'ятъ, само Стамболийски плаче!
Какъ ще да не плаче, чов'ка, заобико-
ленъ отъ жени, вс'ка плаче за н'що,
и него научиха да плаче!...